

Előfizetési ár:

Egész évre . . . 4 frt.
Félévre . . . 2 ..
Negyedévre . . . 1 ..

Bérmentetlen levelek csak ismert kezekből fogadtatnak el.
A kéziratok nem adtak vissza.

A nyílt-térben minden három hasábos garmond-sor díja 20 kr.

Z E M P L É N.

Vegyes tartalmu hetilap.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Hirdetési díj:

A hirdetéseknel minden egyes szó után 2 kr. fizetendő.

Terjedelmes hirdetések többszöri beiktatása, kedvezőbb feltételek alatt eszközölhető.

Minden egyes beiktatás után kincstári illeték 30 kr.

Társuljunk!

Tagadhatlan, hogy pár évtized óta gazdaságunk összes ágaiban és így a szőlészet és borászatban is némi haladás észlelhető; de koránt sem amnyi, hogy az elengedőnek mondható volna, pedig nagyon kívánatos dolog mentől előbb a kor színvonalán látni azt; mert folyton szaporodnak versenytársaink, melyek közül nem egy túlszárnyal benünket, legújabb példa arra világhírű buzánk, mely elől egyre foglalja a piacot Oroszország terménye; és ha nem iparkodunk, így járunk majd borunkkal is, a mint az amerikai nagy terjedelmű ültetvények egyszer teremni fognak, melyek ép úgy, mint az oroszországi buza „szűz” földben növekednek és már ezzel előnyben vannak fölöttünk.

Hogy ezt megelőzzük, oda kell törekednünk, miszerint ezután mi legyünk a borászat zászlóvivői, s ne mint eddig, annak közlegényei, és ezt annál könnyebben tehetjük, mert borunk a pinczében valóban páratlan, csak annak kezelése, mely szinte páratlan — nem ok és korszerű. Ezen pedig könnyen lehetne segíteni, ha 40—50 szőlős gazda, vagy egész község egy értelmes és tanult egyént tartana, ki mindenkinek megmutatná gyakorlatilag is a szőlőművelés helyes és okszerű fogásait: kezelné továbbá az összes gazdák borait egy közös pinczében vagy pedig mindegyikét külön külön saját helyiségekben a mai kor igényeinek megfelelőleg. Igen ám, de hol venné minden község az ily embert? kérdehetné valaki.

Megbocsát a szives olvasó, ha e kérdésre egy kissé körülmenyesebben felelek. Nincs vidék hazánkban, melyet a sok csapás közül valamelyik meg nem látogatott volna; bizonyítják ezt a statisztikai kimutatások, melyek együttesen több mint 60,000 áldozatot számláltak össze, és ezen elhaltak közt fájdalom a legtöbb szülő volt, mely egy-két árvát hagyott maga után, kik most a tél küszöbén hajlék, ruházat, kenyér és nevelés nélkül tekintenek a bizonytalan jövő elé; van ezek közt elég olyan, ki felfogja azt, a mit lát és hall, küldjük ezeket intézeteinkbe tanulni, ezzel egy szép és humanus tettet is viszünk véghez, felszárítjuk a szegény árva könnyeit, jó és hasznos polgárt nevelünk belőle a hazának és társadalomnak, melyre nézve segélyünk nélkül talán elveszett volna!

Hisz az anyagi áldozat, mit ez ifjuért hozunk, míg tanul, csak kölcsön adott pénz, mit jövőre fizetéséből lassanként levonhatunk, s mit aztán felhasználhatunk alapnak egy másik taníttatására, ha erre ismét szükség leend. Kamatnak pedig azt hiszem elegendő lesz az, ha borunk a pinczén kívül is ragyogó tiszta marad, a midőn aztán a győzelem biztos tudatában versenyezhetünk vetélytársaink bármelyikével.

Itt be is fejezhetném szerény indítványom, de mielőtt ezt tenném, legyen szabad azon községek számára is, melyek határában nem tenyészhet a sikerrel a borág, a föntebb tett indítványt oly módosítással ajánlanom, hogy küldjék ezek ismét árváik nagyobbait a kertészetre, mert hisz ebben is vajmi hátra vagyunk még, pedig mennyi gyümölcsfának való hely van, a hol most kezdeményezők hiányában gaz és dudvánál egyéb nem tenyész! És e tettünkkel nemcsak áldozatunkat mutatjuk be a humanitás oltárán, hanem könnyítünk még a törvényen is, melynek kötelessége különben az árvákról gondoskodni, és majdnem 20,000 elhelyezése nem kis feladat! Hasznot hajtának ezen kívül magunknak is, mert ha ez ifjak szétmennének majd az országban, mintegy ütemre változnának akkor korszerűkké gazdaságunk e fönt vázolt ágai is. Igaz, hogy az elmondottak csak körvonalai egy egésznek, de a részletek ki-domborítását önökre hagyom t. uraim!

Angyal D.

Iparjogositványok kérdéséhez.

Már több ízben merült fel nézetkülönbség azon kérdésre nézve: vajjon az iparosok, kik az ipartörvény életbelépte előtt

valamely szabadon gyakorolható ipart önállólag gyakoroltak, tartoznak-e az új ipartörvény rendeletének megfelelően új hatósági igazolványt váltani vagy nem?

Ezen kérdésre nézve eltérők a nézetek; s nevezetesen Pestmegye hatósága úgy értelmezi a törvényt, hogy minden iparosnak, tekintet nélkül arra, hogy régebben is gyakorolta-e az ipart vagy nem, igazolványt kell váltania.

Ezen értelmezés azonban véleményünk szerint nem egészen indokolt; mert először is a törvény azon rendelete, mely az ipar gyakorlásának bejelentését követeli, „az ipar megkezdéséről” szóló fejezetben foglaltatik, tehát csak akkor lehet bejelentésről és e bejelentés igazolásáról szó, ha valaki ipart kezd, nem pedig akkor is, ha már régebben szabályszerint bejelentett ipart gyakorol. De másodszor: az ipartörvény 4-dik §-a nem (mint Pestmegye hatósága állítja) kötelezi az iparosokat különbség nélkül új igazolvány váltására, hanem szó szerint csak azt kötelezi, „ki ipart üzni szándékozik.”

Nézetünk tehát az, hogy a kik semmiféle igazolványt még nem bírnak, azok tehát nem is tekinthetők olyanoknak, mint kik ipart gyakoroltak, iparuk megkezdését bejelenteni tartoznak, ellenben a kik az ipartörvény életbelépte előtt már szabályszerint bejelentették iparüzésüket, s arról iparjegyet kaptak, illetve valamely törvényesen főnállott czéh szabályszerűleg fölvevett tagjai voltak, erre nem kötelezhetők. Annál inkább áll ez, mivel az új ipartörvény nem hogy megszorította volna az iparüzési jogositványt, hanem azt a legtágabb mérvben kiterjesztette.

Gyakorlatilag vége a kérdést, a dolog úgy áll, hogy ha valamennyi iparos új bejelentésre szorítottatnék, ez által az iparos osztály bélyegilleték útján több százezer forinttal megadóztatnék, s azonkívül a bejelentési folyamodványok elkészíttetésére még legalább ismét néhány százezer forintnyi költségbe bonyolítottatnék. Mi azt nem tartjuk szükségesnek, sem méltányosnak.

Még egyet kell megemlítenünk. Mi nem helyeseltük azt sem, hogy az ipari bejelentésekre, melyek szóval is történhetnek, bélyegilleték követeltetik, holott az ipartörvény világosan kimondja, hogy az igazolvány ingyen szolgáltatandó ki. Ha érte bélyeget kell fizetni, mit a gyakorlat eddig még el nem törült, akkor az igazolvány nem adatik ingyen.

Ezekhez képest, miután ily eltérő nézetek mutatkoznak e pontra nézve, czélszerű volna, ha az ipartörvény végrehajtásával megbízott minisztérium e dolgot szabatosan formulázott rendelet által tisztába hozná, nehogy minden törvényhatóság más-más eljárás által az ipartörvény célzatát más irányba terelje, mint a törvényhozás által szándékolva volt.

A s.-a.-ujhelyi kath. nagygymnasium } muzeumának gyarapításához december és január hóban járultak:

(I. Közlemény.)

1. Borúth Elemér a „Zemplén” 1873. 44. számában közlött Szózat 1000 lenyomatával, melyek Zemplénben szétküldettek.
2. Lövy Adolf 1000 iv papírral.
3. Mudry Pálkúthy Janka 2 db. ásvány és 1 db. kövülettel.
4. Hornyay Ferenc egy kitömött jeges kacsával.
5. Heyduk Ambrus a tokajhegyaljai iparos egyesület évkönyvével.
6. dr. Schön Vilmos 2 kitömött madárral.
7. Török Pálné egy kitömött madár és 4 madártojással.
8. Reichard Mór egy sójegecből készült ibrik és tálczával.
9. Krämmer Fáni Eötvös Nővérek 2 k. regényével.
10. Stenczel Dániel 4 kitömött madárral.
11. Horváth Endre 2 frrtal o. é.
12. Szkurkay Ágoston homonnai pleb. 3 frrtal o. é.
13. Groszmann Alajos 2 db. ásvány és több fagombával.
14. Kr. tanár egy füzet könyvvel és egy 1848. évi rézérémmel.
15. gróf Majláth József halála emlékeül, hogy e tanítézet növendéke volt, s gymnasiumi tanulmányait 1811-ben itt végezte 100 frrtal o. é., továbbá 96 kötet könyvvel (többnyire ritka

kiadásu s nagybecsü Classicusok és történet-írók). Végre egy megyaszai, egy ladmóczy, s egy Kairo vidéki kövülettel. 16. Vandruska tornatanár két kitömött madárral. 17. Ivánfi Ede 26 árpád s vegyeskori magyar érem-másolattal, és 12 ugyanazonkori ezüst éremmel. 18. Jakubcsó Mihály mint tavali IV. oszt. tanuló 2 régibb ezüst s 2 újabb réz-éremmel. 19. Stern Samu mint tavali III. oszt. tanuló egy 5 fritos Kossuth-bankóval. 20. Vokaun Győző mint tavali IV. oszt. tanuló, egy 17. századbeli vassarkantyúval. 21. Teremi László egy szőlőgombával. 22. Paulovits Mihály radványi plebános 2 ezüst-éremmel. 23. Hopp Károly füzéri plebános 8 ezüst és 3 újabb réz-éremmel. 24. Thomann mint tavali III. oszt. tanuló egy 1765. évi huszassal. 25. Hlavatby Béla mint tavali III. oszt. tanuló egy régi vaslakattal. 26. Rosztóczy Lipót erdőmester Telkibányán, egy mézskő jegecz-darabbal. 27. Kaszás Ferencz tanár két kitömött emlőssel. 28. Majorossy Ferencz V. oszt. tanuló egy kitömött fülesbagolylyal s több apró db. ásvánnyal. 29. Kern Gyula VI. oszt. tanuló 50 db. szárított növényvel. 30. Vokaun Győző V. oszt. tanuló 4 db. ásvánnyal. 31. Grósz Mór V. oszt. tanuló 1 db. ásvánnyal. 32. Rozenbaum Ignác V. oszt. tanuló egy lydiai kövel. 33. Kún Béla V. oszt. tanuló egy db. salzburgi sóval. 34. Zimmer Adolf V. oszt. tanuló 3 db. ásvánnyal. 35. Csoltko Pál IV. oszt. tanuló 4 db. ásvánnyal.

Végre Kaszás Ferencz gym. tanárhoz kitömés végett beküldettek: Csoltko Pál zétényi tisztartó urtól 2 fogoly, 2 citromsármány, 1 pipiske, Vandruska tornatanártól egy sas, Sebes János VI. oszt. tanulótól egy görény, Homoky Kálmán VI. oszt. tanuló egy vízi cziczkány, Kern Gyula VI. oszt. tanuló egy sárga-hasu csíz, Károlyi István III. oszt. tanuló egy vetésl varju, Formády Alajos III. oszt. tanuló egy karvaly, háziveréb, házjegér és fülemile, Vertacsko István II. oszt. tanuló egy sas. Ezekből már több db. kitömetett.

Mindezen adományokért forró köszönetet mond a tannizet nevében,

Sátoralja-Ujhely, 1874. január 26-án.

Ivánfi Ede

nagy-gym. igazgató.

További adakozások annyivalinkább szívesen fogadtatnak, hogy azok a kegyesrendeknek Zemplénben való másfél százados működésének emlékeül és méltatásaul fognak tekintetni.

Levelezés.

Sárospatak, január 24.

— A „Zemplén” szerkesztőjéhez. —

T. szerkesztő ur! A sárospataki főiskolai ifjuság által betegségélyző együletük javára február 7-én tartandó sorshuzással összekötött tánczvizgalom igen fényes sikerülés reményével kecsegtet bennünket, miután daczára igen nagy számmal szétküldött meghívóinknak, folyvást vidéki családoktól kéretünk fel meghívók szétküldésére.

Nehogy egyes családok neheztelését vonjuk magunkra, kikhez vagy jegyeink el nem jutottak tévedésből, vagy pedig mint ismeretlenek nem kerestettek fel: azon tiszteletteljes kéreessel fordulok a t. szerkesztő urhoz: miszerint kegyeskedjék a jótékonycél érdekében becses lapjában közzé tenni, hogy azon t. családok vagy egyének, kikhez meghívóink tévedésből el nem jutottak, s arra igényt tartanak, szíveskedjenek a rendezőséghez fordulni meghívóért.

Szabad legyen reménylenem, hogy a t. szerkesztő ur leendő oly kegyes indulattal együletünk irányában, hogy amennyiben becses lapja tere engedi, a t. közönséget bálunk érdekében történt eddigi mozzanatokról röviden értesíti.

Háziasszonyul bálunk alkalmára özy. báró Vay Henrikné ö méltóságát volt szerencsénk megnyerni, kinek páratlan ügybuzgósága megyénk számos uri családját nyerte meg részvétele. Sorsjegyeink már eddig mind elfogytak, s nyereségytártyakkal a nagyérdemü közönség a tervezett számon felül örvendeztette meg együletünket, melyek között sok szép és érdekes nyereségy leendő.

A rendezőség maga részéről szintén mindent elkövet, hogy a t. közönség várakozásának teljesen megfelelhessen, csinosan berendezett mellékhelyiségekről, s a bálközönség kényelméről gondoskodik.

Ezek után azon tiszteletteljes kéreessel zárom be soraimat, miszerint a fentebbiekből annyit, a mennyit a jótékonycél érdekében becses lapjában közzé tehet, méltóztassék a nagyérdemü közönség tudomására juttatni. *)

Mély tisztelettel maradván

Dr. Kun Zoltán,

főiskolai orvos.

*) Legezészerübbnek gondoltuk b. sorait közzétenni, melyekből a közönség eléggé tájékozhatja magát. [Szerk.]

TÁRCZA.

A kerülő leánya.

— Beszély. Farkas Bertalantól. —

I.

A legszebb vad.

Kürt-harsogásra ébredtek föl egy napon a czenkevölgyi kastély lakói. Kopók csaholása volt a felelet a lármás hangra. Három peczérnek adott munkát a virgoncz állatokat pórázon tartani; ama kürt-harsogás kétségbevonhatlan jele annak, hogy ma harcra kell készülniök: lesz dolguk a rókáknak, nyulaknak. A kutyák idétlen csaholása s a kürt-rivalgás szinte rezgésbe hozta a kastély goth-ives ablakait, és erre körülbelöl szükség is volt; mert a késő éjjelig dorbézoló urakat nem csekély feladat lett volna más módon felköltetni, s ezt nem is felelte ki számításából a kastély ura, midőn a mult nap estéjén erős kötelességévé tette a lovász-mesternek ezen ébresztő módot.

Alig hangzott el a vadász-kürt harsogása, utóhangja tompán verődvn vissza, a nem nagy távolra fekvő sűrű bükk-erdőktől, midőn lovászoktól vezetett, felkantározott, vígan nyerítő, tüzvérü paripák jelentek meg az udvaron. Kevés vártatva a még mindig mámoros urak is leszállingóztak a kastélyból, közülök csak azokat mutatván be az olvasónak, kik történetünkben nevezetesebb szerepet játszanak.

Gróf Szálkay Victort, a kastély urát telivér fekete ménre segitette föl csatlósa. A gróf már lehetett ötven éves; de az a példánya a mult időknek, ki a kor terheit csak hetven éven tul kezdé érezni. A társaság többi tagjai egy pár öregebb ur kivételével fiatal emberek voltak, kik tréfás szayakkal fordultak az ellen, ki a mult éji mulatságtól tán még mindig zavart fövel ügyetlenül mozgott közöttük.

Különösen értett az élczeléshez báró Csegéry Kálmán, kinek a mult éji dáridó nem sokat árthatott; mert valóságos szélkelepként forgolódott társai közt. A báró körülbelöl huszonöt éves lehetett: arányos közép-termet, széles vállak, sűrű gesztenyeszín haj; nagy gonddal oldalra fésült körszakáll, sugarde tömött bajusz, melyet szokása volt gyakran megpödörni; ehhez a horgas orr s eleven tekintetü kék szemek méginkább érdekességet kölcsönöztek.

Éppen lovára készült a báró felpattanni, midőn egész váratlanul jelent meg a lépcsők alján Mathild grófnő: egyetlen leánya a grófnak. A társaság ajkán egy önkénytelen „ah” lebent el. Egy pillanat — és Csegéry leszökött lováról, nehogy valaki a grófnő üdvözlésében elragadja előle a babért.

— Hogyan, Mathild grófnő részt veend a vadászon?

— Megváltoztattam tervemet, válaszolt Mathild, lovagkorbácsával vígan csattintva egyet. Ma már teljesen jól érzem magamat.

— Ráró! kiáltott fel azután csengő hangon, mialatt a vadász-társaságot szívélyesen köszönté.

Az élénk felkiáltásra vágatva rohant elő a Ráró, Mathild grófnő betanított kedvencz ménje.

Az öreg gróf szerföltöt örült, hogy leánya is részt akar venni a pompás élményeket ígéro napi mulatságban, melyet a vadászati szabályok ellenére ily szokatlan időben (nyár elején) csupán vendégei kedveért rendezett.

Mathild grófnő szabályos termetén feszes lovag-öltöny simult végig; vadász-kalapja alöl tömött fürtökben omlott alá szöke haja; fátyol nem födte fehér arcát, melyre a friss reggeli lég némi piros árnyalatot vont.

Ráró a kedvencz mén szeliden állott meg urnője előtt, mozdulatlanul, mintha leszögezték volna. Mathild gyermekekes örömmel simogató meg az okos állat homlokát, melynek szemei a gyöngéd simogatásra mosolyogni látszóttak.

— Kedves Mathildöm, nem választasz lovagodnak? hangzott most egy nőies hang.

— Oh a jó Szevér! kiáltott fel Mathild önkénytelenül.

Hirek.

* Az „ifjúsági kör“ megszentelt alapszabályai a minisztériumtól leérkeztek. Most van már a kör különösen arra hivatva, hogy a szunyadozó társas élet ereibe egyes, a lelket nemesítő, a kedélyt mulattató mozzanatok által — vért öntsön, ez által létezésének s életképességének is szembetűnőbb bizonyítékát adja.

* Volt alkalmunk tapasztalni, hogy a most napi minden lévő lakadalmak alkalmával a neki hevült lakadalmi fiatalok, éjnek idején, talán épen a tánczosnőknek székesen való összehordozása alkalmával olyan lövöldözést, puffogtatást visz véghez: a mi különösen városban, még éjnek idején sem járja meg. Ajánljuk az ily csendháborítókat a hatóság figyelmébe.

* Ég Ujhely! Dehogyan ég! Csak disznót perzsének benne. Ezt a szokást ugyanis ősi módon a városban gyakorolják nálunk, mégpedig sine timore éjnek idején is, sokszor a másnét hazafelé siető városi polgár iszonyu rémületére.

* Van nálunk még egy másik jó szokás is, tudniillik egész békével megtüretik, hogy gazdátlan, vagy gazdás kutyasereg impozant díszmenetben a város főutcáján fülesiklandoztató koncerteket esaphasson, a járó-kelők bosszantása, sőt valóságos botránkoztatására. Az ilyen nem óhajtott mulatságoktól megmenthetné a városi közönséget a hatóság az által, hogy meghagyná, minden kutyára szájkosarat tenni, vagy legalább nappal azokat megkötve tartani.

* A Perbenyik és Szomotor között közlekedő tehervonat mozdonya f. hó 23-án délután egy pályakocsival összeköszött. Jelentékenyebb baj nem történt.

* Rabló-banda tanyáz — hír szerint — Velejte vidékén, mi ha igaz: az utána való járás nem volna fölösleges.

A nagy Mihályi dalárda 1874-ik évi február hó 11-én Nagy-Mihályban a „Báránhoz“ címzett vendéglő termeiben jótékony célú dal-, zene- s táncestetélyt rendez. Belépti család-jegy 5 frt. Személy-jegy 2 frt. Kezdeté pontban 8 órákor. A tiszta jövedelem kétharmada a megyei kolera-árvák felségelésére fog fordíthatni. Vidékiek részére szállásokról gondoskodva leend.

Hálanyilatkozat.

Tekintetes Kun Zoltán ur a sárospataki ref. főiskola érdemteljes orvosa, miután a II-ik gimn. osztályban tanuló egyetlen fiamat Tóth Kálmánt, gyomor- és agyvelő-

hártya-lobbeli betegségből — éjjeli nyugalmát is feláldozva teljesen kiorvosolta: fogadja tőlem hálás köszönetemet. Sárospatak, 1873. decz. 30.

Tóth István,

rudóbányai ref. tanító.

Történelmi szikrák.

Az utóbbi lefolyt két századból egy-egy okmányt mutatok be e lapok t. olvasóinak, melyek ugyan hazai történelmünket nem viszik előbbre, de irodalmi s műveltségi viszonyainkra, ha e kis okmányt összehasonlítjuk, érdekes világot vetnek, mindkettő Ugocsa megyének két szomszéd községében kelt, a Kalos Kata adóslevele a 17-ik századból szép magyar nyelvvezete által tűnik fel, míg a Csató leányok Mária Terézia korában kelt elismervénye oly romlott zagyvalék nyelven van írva — hogy ha e kor irodalmát nem ismernők — s az okmány eredetiben kezünknel nem volna — hajlandók volnánk hinni, hogy azt valami jó kedvű diákos ember a magyar nyelv gúnyára szerkesztette, még az is feltűnő e két okmánynál, hogy a száz évvel korábban élő Kalos Kata saját kezűleg még pedig meglehetősen szabályosan maga írta alá nevét, s már a vagyonszámba Csató leányok száz évvel később írni nem tudtak, mert csak a tudatlanság monographiáját a kereszt vonást használták, s ebből következtetni, hogy közmívelődésünk ez utóbbi korban hanyatlott, s ez okmány olvasása után elgondolhatjuk: mily küzdelmökbe került irodalmunk úttörőinek Révay, Dugonics, Kiss János, Virág, Kazinczy, Teleky, Kölcsey sat. nemzeti nyelvünket megtisztítani az idegen salaktól.

Szirmai Kalos Kata adóslevele 1645-ből.

„Én Kalos Kata Csomai Berecz Ferencznek megharadott özvegye adom tudtára mindeneknek a kiknek illik mostaniaknak és következőknek is.

Hogy mi időn az Isten igaz ítéletéből az halál által az én fiamat Berecz Miklóst ez életből elszólította volna, az akkori szegény állapotomban tisztességes eltakarítására erőtlenségem kényszerítettem Gödény Lőrincz bátyámtól flor. 4. kérnj Lénárfi uramék réte mellett való rétre, ez okon hogy se én, se maradékaim, se közeleb se távolab való vér mind addigis hozzá ne nyúlhassonk sőt ha valaki vagy magam vagy az vérek között találhatnék oly a ki eő kegyelmének az négy forintot deponálja, az esztendőbeli haszna fele ugyan eő kegyelméé legyen, melynek nagyobb erősségére és bizonyosságára

Ő mindig mellettem óhajtott lenni. Köszönöm jó testvér! fordult azután Szevérhez, miközben annak kezét nyújtá. De hogyan, nem lesz neked ártalmadra, ha a fárasztó vadászatban részt veendesz?

— Oh semmi esetre sem! kiáltott fel Szevér, egy sápadt beteges kinézésű ifju. Oh semmi esetre sem! Én ne bírnék meg egy napi vadászatot, holott te mint nő vállalkozol arra? . . .

Mathild szánakozva nézett szegény fivérére; de e tekintetből míg részvét, addig az örömmel egy bizonyos neme is tükröződött. Fivérének magaviselete — ki eddig a világtól elzárkózottan minden társaságot került — némi reményt öntött szívébe, hogy a szerencsétlen ifjunak önjerejében bizalma, annak lélekhangulatára, kedélyére is nagy befolyást teend, s már éppen készült Szevér előtt örömet nyilvánítani, midőn az öreg gróf jelt adott az indulásra. Szálkay gróf mindannyiszor elvesztette türelmét, valahányszor fia a figyelmet magára vonta. Mélyen szomorította annak férfiatlansága. „A sasok is szülhetnek baglyokat“, szokta ilyenkor fogai közt mormogni.

Csegéry készséggel igyekezett Mathildot a nyeregbe segíteni, hanem ez éppen nem akadályozta Szevért, hogy kedves nővéreinek szolgálatára legyen.

A vadászcsoport megindult: Mathild grófnő mellett egy oldalon Csegéry, más oldalon Szevér lovagoltak.

A társalgás tárgyát a leendő vadászat képezte.

— Mathild grófnő lesz kegyes megengedni, hogy ha állást veszünk, szomszédja én lehessenek?

— Oh a báró lelőné előlem a vadat. Az én szomszédom ugye édes Szevér, te léssz?!

— Mindenesetre! kapta meg a szót Szevér. Kálmánt olyan helyre kell állítani, hol más kevésbé gyakorlatlan vadász nem volna képes vadat ejteni. — Ismerjük vadász-tudományát.

A bárót kiütötte számításából az ügyefogyottnak látszó ifju emez észrevétele; azonban nem engedte magát vissza-riasztani: rábeszélő tehetségéhez folyamodott, s féltréfásan jegyzé meg.

— Ha nagysád nem akarja, hogy szomszédja legyek: akkor: . . . akkor . . . egy vad sem fog felé menni.

— Hahaha! Ez jó! kiáltott fel nevetve Mathild. S vajjon hogy tudná ön megmagyarázni e bűvészetet? mert ez valóságos bűvészet.

— Gyakorlatból beszéllek grófnő. Még a hány vadászaton voltam, az oroszlanrész mindenkor nekem jutott.

— Különös! Kiváncsi vagyok reá: ugy lesz-e ma is?

— Biztosítom a grófnőt, s ha tán csak dicsekvésnek tartaná mit mondtam, szívesen fogadok reá.

— Jó, elfogadom a kihívást — válaszolt Mathild.

— Ki szabja meg a föltételt? ki lesz a bíró? — kérde Csegéry.

— Én Szevért választom — viszonzá Matild — remélve, hogy fivére óvatosan fogja megállapítani a fogadás föltételeit.

— A választásban én is megnyugszom — szolt a báró, nála egyedül csak az lévén a főczél, hogy a grófnő szomszédja lehessen.

Szevér végtelenül megörült az iránta tanusított bizalomnak: ily magas méltósághoz még emlékeztetére — nem jutott. Bíró! már magában a gondolat is mily szép! De vajjon minő föltételt szabjon? . . . Ez már egy kissé bajos feladat. Nagyon súlyos az a bírói hivatal! . . .

A szegény ifju valóságos lelkiismeretet csinált magának a tréfás dologból.

— Nos kedves Szevér barátom! halljuk a föltételt, szolt Csegéry.

— Mire az erdőhöz érünk: készen leszek vele — válaszolt Szevér. A jó fiu gondolataiban elmélyedve észre sem vette, hogy nővérétől mindinkább elmaradt. De annál inkább észrevette azt Csegéry, s a szerencsés kezdett, hogy Matilddal tanu nélkül társaloghat — kellemesen érintette.

(Folytatása következik).

adom ez nevem és kezem írásával meg erősített leveletem a le irt nemes és közönséges személyek előtt.

Anno 1645 7. Sbris Feő bíró Gál György mp. Polgár Lajos k + v.

Kalos Kata mp.

(P. H.) tiszta lenyomatu gyűrű-pecsét a Szirmay és Kalós családok közös rák-czimerével.

Csatóházi Csató Mária és Susánna elismervényük 1755-ből.

„Presentiam per vigorem reccognoscálljuk hogy die et Anno ab infra datum reqviralvan bennünket ns. Szatmár Vármegyében sítaló Gyarmat nevő oppidiumban residealó Nemzetes Csató János uram Predecessunkk mint exponálja néhai Sándor az előtt pedig János, Adám, Cristóf és Csató Gáspár uraimék mint legitimus Successora közöttünk tett vala ilyen Traditionális Deductiót, hogy tudniillik az édes atya néhai Csató Sándor uram ami igaz királyi Donatarius Csatófalvi Csató Predecessorunkk ns. familiájából Tempere revolutionis Rákocziáne aberált volna kinek is descriptiójából per eundem facti az exponált Predecessort reccognoscálljuk ha magát előttünk exminoribus Documentis clarifikállya, tehát tőle való vérségünket nem revokálljuk, mert még az édes Atyánk T. Csató Gáspár uram meg hagyta halála előtt egy kevéssel ha ennek fent nevezett ötsémnek maradéka meg keres benneteket meg ne tagadjátok — mert igaz véretek, a kiről is bonafide attestálljuk reccognoscálljuk igaz vérszerinti való Atyánk

fiának lenni az ide alább meg irt uri személyek előtt Tektte Bogárdy György ur és Nemzetes Lövey Sigmund uraimék præsentiájokban.

Possesione Forgolany Die 26 octobris 1755.

(P. H) Csató Maria és Súsana kezé + + vonása és peeséttyek

Közli: Doby Antal.

Az első magyar gácsországi vasut

Legenye-mihalyi-homonnai vonalon,

1873. évi deczember havi üzletkimutatása.

Üzlet vonal 8. 5. mértföld	
szállított személyek	3:07
teheráru	86287 vámmázsa
bevétel személyekért	4277 forint
„ teherárukért	11236 „
Összesen	15,513 forint.

Kelt Bécsben, 1873. decz. hóban.

Az igazgatóság.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

BORÚTH ELEMÉR.

H I R D E T É S E K.

Hirdetmény.

A pataki reformált egyház, a pataki alsó-határban. Kis-Patak déli végében, a határ legjobb területén eső, állandó itatóvízzel ellátott 109, 33, 118 együtt 260 holdat tevő tagosított földbirtokát, legelőnek vagy szántóföldnek részenként vagy együtt bérbe adja 3 vagy 6 évre, árverés útján, a mely 1874. február 22-én délután 3 órakor a pataki ref. egyház paplakán fog megtartatni.

Patak, 1874. január 6.

Lengyel Endre.

egyházi főgondnok.

2—3

Sáros-Patakon 3 vagy 6 évre, együtt vagy külön haszonbérbe adatik: 1) a felső-határban, jól művelt majorkertekkel s épülettel ellátott 85 hold tagosított szántóföld; 2) az alsó-határban a „Bálvánnos“ homok, és körülte fekvő elsőrendű legelőnek, szénának s részben szántóföldnek használható 245 holdat tevő tagosított birtok, most tavasszal (főleg a bérlő előnye szerint) építendő épületekkel, halászati és vadászati joggal. Szerződik Patakon a tulajdonos

dr. Lengyel Endre.

2—3

Hirdetmény.

A bodrogközi Tiszaszabályozó társulat évi rendes közgyűlése

folyó 1874. évi januárhó 31-ik napján délelőtti 10 órakor S.-a.-Ujhelyben a megyeház nagy terében fog megtartatni; melyre az érdekelt társulati tagok és birtokosok tisztelettel meghívotnak. S.-a.-Ujhelyben, 1874. évi januárhó 6-án.

Besseney Gábor,
társulati alelnök.

2—2

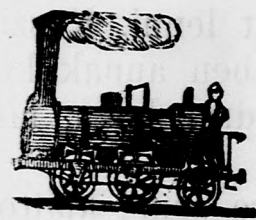
Hirdetmény.

Kubinyi Kálmán nő ő nagyságának Kohányban, Gerendán, Gálszécsen és ezen város határához tartozó Albini pusztán helyezett 475 hold kiterjedésű szántóföldekből és rétekből álló tagosított nemesi részbirtoka, minden ahoz tartozó lak- és gazdasági épületekkel együtt, e folyó 1874-ik évi Szent-György naptól számítandó 6 évre haszonbérbe adatik.

A haszonbérleti szándékozók, a haszonbéri feltételeket Gömörmegyében Gömör-Székáron, a birtok tulajdonosnőnél, avagy S.-a.-Ujhelyben Kálniczky Károly ügyvéd urnál megtekinthetik, és a haszonbérlet iránt értekezhetnek.

2—3

Magyar észak-

keleti vasút.

Hirdetmény.

A magyar északkeleti vasút bundákban, téli és nyári sípkákban szükségletét három évre írásbeli ajánlat útján óhajtván biztosítani, a vállalkozni kívánó cégeket felhívja: hogy zárt írásbeli ajánlataikat f. hó 31-ig alulírt vezérigazgatóságnál benyujtsák.

Kelt Budapesten, 1874. évi január 20-án.

A vezérigazgatóság.

Erdészi állomás.

Folyó évi áprilhó 1-ső napjától egy erdészi állomás 300 forinttal a gróf Keglevich-család sztropkói uradalmában betöltendő.

Jelentkezhetni február végeig alulírtnál Homonnán.

Megkivántatik azonban, hogy ezen erdész magyarul tudjon.

Matolay Victor.

1—1